

Veronica Baci

POVESTIRI NETERMINATE

Veronica Baci

Povestiri neterminate

Cristian PlusArt
Malu Mare, 2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BACIU, VERONICA

Povestiri neterminate / Veronica Baciuc. - Malu Mare : Editura Cristian Plusart, 2026

ISBN 978-630-6803-14-9

821.135.1

Copyright © Editura Cristian PlusArt

Imaginea copertei: Editura Cristian Plusart cu suport AI

Editura Cristian PlusArt,

str. Gutuilor nr. 3,

207365, Malu Mare, Dolj, ROMANIA

Facebook: Cristian Plusart

e-mail: contact@cristianplusart.ro

tel.: +40.732.740511

Casa de la numărul 108

Când a ajuns pe strada cu pricina, așa cum îi spusese Rodica, mătușă-sa, se înserase de-a binelea. Intrase chiar în panică, nu pentru că era într-un loc necunoscut, mai fusese prin satele patriei, dar cum să intri în casa unui om pe care nu l-ai văzut niciodată în carne și oase și care nici măcar nu știe de existența ta, spre deosebire de tine care știi datele esențiale ale poveștii ei.

Trebuia să ajungă la numărul 108, deci mai avea de mers pe strada asta. Reduse mult viteza și încercă să se folosească de lumina proiectată de farurile mașinii.

Oamenii erau din ce în ce mai rari, câte un nene pe bicicletă care avea o direcție precisă sau vreun grup de copii care păreau absorbiți de jocurile lor. Agitația unei zile normale din mijlocul săptămânii se stinsese dintr-o dată și în urma ei doar păsările de noapte și lătratul îndepărtat al câinilor prin ogrăzi, mai aminateau de zvârcolirile celor care viețuiau aici.

Își dădea seama că cedase prea ușor impulsului de moment fără să calculeze distanțele pe care le are de parcurs, timpul necesar, fără să ia în calcul eventualele obstacole și, mai ales, fără să poată anticipa reacția celei pe care o căuta. Poate, o mare tâmpenie, poate regretul vieții ei, dar trebuia să scape de obsesia asta. Rodica, de câte ori vorbeau la telefon, trebuia să-i amintească întotdeauna că e datoare să facă asta. Ea este cea care știe, cealaltă, nu, sau cel puțin există puține șanse să știe. Și acum ce-o să facă ? O prinsese noaptea într-un sat necunoscut, la peste

170 de kilometri de București și nu știa ce-o așteaptă la destinație, nu știa unde o să înnopteze, nu avea niciun scenariu pregătit.

Mașina înainta ușor, scrâșnind peste pietrișul drumului, în timp ce lumina farurilor scotea la iveală ba un papuc azvârlit în mijlocul drumului, ba un capac de mașină turtit. Uneori din iarba grasă a șanțului ce mărginea drumul se ridicau urechile pleoștite ale vreunui câine fără stăpân sau pripășit de prin vecini. Urmărea numerele pe partea celor cu soț, trecuse de 86 , numai că foarte multe case nu aveau numere sau dacă avuseseră cândva căzuseră ruginite, ceea ce făcea căutarea și mai anevoioasă. La un moment dat auzi voci ce răsăreau haotic în liniștea serii și descoperi că la câțiva metri, pe partea opusă a drumului era o cârciumă, slab luminată, cu câteva mese scoase afară și doi sau trei bărbați care nu se îndurau să plece spre casele lor până nu tăifăsuiau suficient berea sau rachiul din pahare. Îi trecu prin minte că ar fi putut să se oprească și să intre în vorbă cu ei, să întrebe dacă o cunosc pe Zoica Mușat, dar repede se răzgândi, sentimentul de insecuritate și teama de cine știe ce complicații, care erau poate doar în capul ei, o făcură să nu dea curs impulsului. Trecu cu inima cât un purice și accelerează un pic, cât să nu pară suspectă mașina care se deplasa atât de încet, ca și când ar fi într-o urmărire, dar nimeni n-o băgă în seamă și ea își continuă drumul.

102, 104, 106... apărură mai întâi o salcie mare, bătrână, rotunjită frumos, ca o imensă umbrelă, sub care, lipită de gard, o băncuță simplă, făcută parcă din aceeași latură veche din care era făcut și gardul. Numărul se vedea bine, întărit cu vopsea albă-108. Frână ușor și opri motorul. Era liniște deplină, aceeași liniște în care își auzise gândurile și bătăile inimii tot drumul. De obicei, în fața situațiilor noi se panica, reacționa aiurea, acum era o situație premeditată, dar una cu multe variabile necunoscute.

Nu putea anticipa nimic, nu avea prea multe date în afară de nume și vârstă. Vârsta putea să însemne orice, nu era un reper pentru firea sau caracterul unui om. Chestiunea cea mai arzătoare era cum va reacționa și asta depindea și de ea, de momentul ales, de modul cum atacă problema, ori la aceste lucruri nu se gândise, de fapt se gândise, îi trecuseră prin minte, dar abandonase de fiecare dată, i se părea că e suficient să se afle față în față, că asta va dezlega întreaga situație, indiferent cum. Până la urmă, se consola în sinea ei, trebuia să aibă loc această întâlnire, măcar știa una de alta și apoi, trebuia să scape de obsesia asta. În felul ăsta și-o lua de pe cap și pe Rodica, mătușă-sa, care aștepta mai mult decât ea de la această întâlnire, poate era și nevoia ei, acum la cei 87 de ani, de a face pace cu toate, de a se achita de toate datoriile de pe lumea asta. Dacă se întreba, căci se întrebese, ce aștepta de la această întâlnire, nu știa să răspundă, un fel de curiozitate, încărcată cu multă anxietate și de aici începeau tot felul de raportări la situația ei. Dacă-și evalua situația și stilul ei de viață în care totul era programat, trecutul deja clasat, reperele strict trasate-repere care vorbeau mai mult despre viața profesională decât despre cea personală, configurată și ea de când îl cunoscuse pe Ștefan și aveau o relație liberă și stabilă - își dădea seama că o persoană nouă, aducătoare de complicații, era ceva în plus în viața ei.

Se apropie de gardul care-i venea cam la nivelul umerilor. În fața porții iarba forma un covor verde, prăfos în care își scufundă picioarele amorțite din mașină. Era straniu tot ceea ce se întâmpla, dar nu se mai gândi. Câteva rufe puse la uscat se legănau ușor în aerul nopții. Curtea nu era mare, cel puțin atât cât se putea vedea, dar foarte îngrijită, totul era pus în ordine: ronduri cu flori, bolta de viță de vie, câțiva tuia care intercalați cu trandafiri formau un fel de gard viu ce străjuia poteca de ciment

ce se întindea de la poartă până unde se termina casa. Casa nu era impozantă, mai degrabă modestă, nu foarte nouă, dar se vedea că i se aduseseră îmbunătățiri. Peste tot domnea ordinea, cuminenția lucrurilor, simplitatea și bunul gust. Nevoia asta de ordine o izbi din primul moment gândindu-se că aceeași nevoie o devorează și pe ea, îi consumă timpul și energia, dar numai astfel poate funcționa. Una dintre ferestre reflecta lumina ecranului unui televizor. Încercă să-și imagineze persoana care era în fața lui, care era rutina ei de fiecare zi, în ce dispoziție era. S-ar fi putut gândi, după ordinea din jur și după rufele puține de pe sfoară că e o persoană singură, dar cine știe... Ochii iscodiră tot ce se putea, după care se gândi că trebuie să ia o decizie, ce face mai departe? Îi era cât se poate de clar că trebuia să aștepte lumina zilei și să se roage pentru un dram de noroc. Se așeză pe băncuță și privi în toate părțile. La un moment dat i se păru că venea cineva pe drum și a trebuit să renunțe. Urcă în mașină, porni motorul și plecă în direcția în care tot mai deslușit se auzeau voci răzlețe. Într-adevăr erau două persoane, probabil soț și soție, urmate de un puști pe bicicletă. Trecu de ei, căutând spre capătul străzii un loc mai ferit unde poate opri, dar își dădu seama că ar fi mai periculos să înnopteze într-o zonă izolată, cine știe ce ființe dubioase pot viețui prin preajmă. Așa că întoarse și se opri într-un loc mai larg, puțin mai departe de casa cu numărul 108, între doi duzi bătrâni, astfel încât abia putea fi văzută de pe șosea. Opri motorul, stinse farurile și o vreme stătu cu capul dat pe spate, sprijinit de scaunul mașinii, fără să se gândească la nimic.

Nu putea decât să aștepte. Uitându-se la telefon constată că se apropia de miezul nopții. Noaptea o prinsese ca într-o gheară, devenise prizoniera ei. O vreme încercă să ațipească, să se elibereze de orice gând. Nu putea acționa decât a doua zi la

prima oră, dacă avea noroc și dacă reușea să treacă cu bine de noaptea asta pe care avea s-o petreacă închisă în mașină. Își aminti că mai dormise odată, de mult, studentă fiind, când plecase cu niște prieteni pe malul Dunării. Prietenul unei colege, pasionat de pescuit, închiriasse o mică căbănuță la marginea pădurii, în buza Dunării. Acolo avea o barcă cu care pleca la pescuit pe Dunăre. Se lăsase cu foc mare în jurul căruia au chefuit până spre zori. Toropiți de băutură și de oboseală, spre dimineață, fiecare și-a căutat un loc de dormit, unii în cabană, alții în corturi, ea a ales un Cielo vișiniu - și-l amintește perfect - și a dormit pe bancheta din spate, ghemuită și chinuită de câțiva țânțari care intraseră nestingheriți. Era atât de tânără și, deși curtată din toate părțile, atunci suferea din dragoste. Nic, băiatul timid pe care l-a iubit toată facultatea, terminase, luase repartiția la Piatra - Neamț și se despărțiseră doar cu promisiunea de a se vedea din când în când. Vorbim la telefon, spusese Nic, destul de evaziv, ca și când povestea lor de iubire, nu merita o finalizare mai bună. Nic o lăsa disponibilă pentru alte povești, își făcuse datoria, o trecuse în rândul femeilor dorite, dar mai puțin accesibile. Toată viața a purtat eticheta asta a aparentei inaccesibilități - o bucureșteancă frumoasă, sofisticată, din familie bună, de avocați. Mă rog, așa e la tinerețe, primul ți se pare că trebuie să fie și ultimul, după el nu va mai fi nimic. Nu fusese așa, urmasa o relație scurtă cu Doru, apoi, în ultimul an de facultate, aventura cu Valentin, proful care fusese interesat s-o păstreze în facultate, s-o ajute într-o viitoare carieră didactică, deși ea nu se arătase niciodată interesată de așa ceva. În sfârșit, ajunsese să prefere relațiile de scurtă durată. Când lucrurile începeau să-și piardă din intensitate și legătura dintre ei se slăbea, puneă punct poveștii sau provoca într-un fel despărțirea. Căuta pasiunea, nu știa încă ce înseamnă obișnuința, dependența, într-un cuplu.

Trecuseră ceva ani, era deja pe picioarele ei, avea o carieră când, într-o croazieră pe Mediterana, îl cunoscuse pe Ștefan. Din prima clipă și-a dat seama că lângă el ar vrea să trăiască, tocmai pentru că nu s-a arătat de la început interesat de o relație, ci mai mult era interesat de un partener de conversație, de călătorie, decât de o iubită. Ștefan avea și el în spate o viață destul de complicată, nici situația civilă nu era una foarte clară: căsătorit, dar separat de soție și copii. A înțeles și s-a lăsat în voia lucrurilor așa cum aveau ele să vină. În fond vâlvătaia tinereții trecuse, se consumase cât de cât, pe primul plan trecuse cariera, pregătirea ei ca antropolog și cercetător. Dacă ea avea o meserie destul de dificilă, cu mult studiu, cu deplasări pe teren, el era arhitect, un arhitect care nu tânjea la vreun statut de artist, ci unul orientat spre obiective civile, proiecte mari, de anvergură.

Simți că trebuie să urineze imediat, altfel vezica ei nu mai suporta mult timp presiunea. Deschise portiera și pași în bezna de-afară, se ghemui în spatele portierei și dădu drumul jetului eliberator. Bezna era atât de densă încât părea o ființă vie, înfri-coșătoare. Cu auzul încordat la orice zgomot, căută telefonul în buzunar, așa cum știa că-l lăsase, dar nu-l găsi, pipăi pe scaunul din față și în sfârșit dădu de el. Făcu puțină lumină cu telefonul cât să caute în geanta frigorifică sandvișul și apa plată pe care avusese inspirația să și le pună când plecase de acasă. Nu mâncase de când plecase din București și făcuse acel ocol prin Ploiești, pe la mătușă-sa Rodica, unde doar băuse o cafea și ascultase necazurile ei cu bolile, cu cei doi copii stabiliți unul în Canada, altul în Anglia, care veneau din ce în ce mai rar pe acasă. Se plângea de singurătate, îi era teamă să n-o găsească moartea singură, să vină pe nepregătite.

În mașină aerul era înăbușitor. Coborî geamul și încercă să respire de câteva ori adânc. Nu simți decât mirosul amestecat de

țărână, balebă și urină, aerul era la fel de fierbinte, dinspre copaci nicio adiere, toate parcă dospeau în aerul stătut. I se păru că aude ceva. Își ascuți atenția și realizează că era un chefliu întârziat care își ținea de urât cântând. Ridică geamul, bloacă ușile și se lăsa în jos pe scaun. Bărbatul se apropia trăgând după el o bicicletă care-i puneă și mai mult în pericol echilibrul, dar nu se lăsa, cum nu se lăsa nici din cântat. După ce trecu de mașină, se opri pe partea cealaltă a drumului, lăsa bicicleta rezemată de un prun și se ușură lung în dreptul stâlpului de electricitate. Acesta avea să fie ultimul eveniment al nopții, după care totul se topi în beznă, iar liniștea în care numai bâzâitul vreunui țânțar sau lătratul îndepărtat al vreunui câine se mai auzeau, puse stăpânire peste sat.

Când se trezi, lumina soarelui o izbea prin parbriz, făcând-o să nu-și poată ține ochii deschiși... Dădu speriată contact, să poată vedea ceasul care arăta ora 6.45. Coborî din mașină și privi de jur împrejur. Nu era încă agitație în jur. Își căută geanta, pentru a-și potrivi părul în oglindă, după care se postă în fața porții cu numărul 108. Încercă poarta, dar opuse rezistență. Dacă s-ar fi putut ridica pe ceva ar fi putut s-o escaladeze, dar nu făcu altceva decât să cerceteze încă o dată straturile de flori, intrarea în casă și să aștepte. La un moment dat își pierdu răbdarea și începu să strige: alo, aloo... Nimic. Câteva găini începură să cotcodăcească și dinspre casă apărură un ghemotoc de câine flocos, care lătra caraghios, încercând să facă gălăgie. Nu după mult timp, o mână dădu la o parte draperia ce acoperea intrarea. Din spatele ei apărură o femeie firavă, de statură medie, îmbrăcată într-o rochie ușoară de vară, cu părul șaten, cârlionțat, prins într-o agrafă la spate. Femeia o privi mirată, neîncrezătoare, după care se apropie cu pași șovăitori de poartă.

— Bună dimineața ! Îmi pare rău că vă deranjez, numele meu este Lavinia Gabroveanu, și-i întinse mâna... Chipul ei trăda neîncredere, curiozitate, dar era un chip luminos, expresiv, îngrijit, cu trăsături frumoase. Ochii albaștri-verzui îi amintiră de ochii tatălui ei.

— Doamnă, nu vă temeți, nu am venit cu gânduri rele, fac o cercetare despre satul dumneavoastră, sunt de la București și aş vrea să vorbim puțin dacă mi-ați îngădui.

După ce o cercetă din cap până în picioare cu multă încredință, deschise poarta și, fără s-o invite în curte, o întrebă pe străină de ce venise tocmai la ea, cine o trimisese, apoi se eschivă spunându-i că nu are prea mult timp la dispoziție.

— Dacă am putea să ne așezăm undeva și să stăm puțin de vorbă o să vedeți că nu vă irosesc timpul, îi spuse cealaltă. Numele Elvira Gabroveanu vă spune ceva?

— Nu, n-am auzit în viața mea.

— Sunteți sigură? Părinții trăiesc, sunt de-aici din sat?

— Nu trăiesc, mama a murit anul trecut, iar tata acum cinci ani. Aici e satul natal al tatălui, casa părintească, mama era dintr-un sat vecin. Am stat și la oraș o vreme, până s-au pensionat și eu am terminat cu școala. Lucrez la Primărie, sunt economistă, cred că de-acolo v-au spus de mine...

— Nu mi-au spus de la Primărie, am aflat de la mătușa mea ceea ce părinții n-au mai apucat să-mi spună, că mai am o soră care ulterior a fost adoptată. Tu ești acea soră.

Transpirase de emoție și de încordarea cu care dăduse drumul acestor vorbe. Frământase de atâtea ori în mintea ei ceea ce avea să-i spună și niciodată vorbele nu se potriveau, ieșeau tot colțuroase, rupte din altă realitate, acum i se părea că fusese chiar agresivă.

O privi cum se încruntă ușor, căutând cu privirea undeva deasupra ei, spre frunzele prăfuite de viță de vie. Avea nevoie să proceseze ceva ce o lovise din senin și-i tulbura liniștea zilelor care începeau și se sfârșeau la fel, cu treburile diverse de la Primărie, cu rânduiala de acasă, potrivită fiecărui anotimp, cu sărbătorile pe care le ținea cu sfințenie, așa cum văzuse la părinții ei și așa cum făcea toată suflarea din sat. Până și concediile ei semănau, se petreceau după același tipic, la băi sau în vreo stațiune de munte. Nu stătea decât maxim șapte nopți, călătorea cu trenul și drumul dus-întors îi făcea mare plăcere, uneori îi plăcea mai mult decât șederea în stațiune. E drept că, lucrând la Primărie, de multe ori aveau nevoie de ea și în concediu fiind și oricum ea se ocupa de multe alte lucruri decât de acelea care-i reveneau unui „șef serviciu contabilitate”, era printre cei doi-trei angajați cu studii superioare de acolo.

Stăteau acum în micul foișor din fața casei. Zoica o lăsase singură la un moment dat, timp în care Lavinia căută în geantă și scoase la iveală câteva copii pe care mătușă-sa Rodica i le încredințase. Erau documentele care dovedeau fără niciun fel de dubii legătura lor de sânge: o copie după certificatul de naștere și una după actul de adopție. Zoica reapăru ducând o tavă mare pe care așezase două cafele, o farfurie cu ceva prăjiturile și alta pe care se lăfăiau felii tăiate subțire de pepene roșu și galben. Toate astea formau un tablou atât de viu, de expresiv, încât ar fi vrut cumva să-l immortalizeze. După ziua precedentă, în care mâncase câteva sandvișuri și fumase în neștire, tratația Zoicăi, mai ales cafeaua, i se părea culmea răsfățului. Așeză hârtiile în fața Zoicăi, cu intenția ca aceasta să le citească, și o întrebă unde ar putea să se spele pe mâini ca să poată înfuleca bunătățile oferite. Zoica îi indică baia și se cufundă în lectura hârtiilor:

Gabroveanu Zoica Stefania, născută pe 5 ianuarie 1976 în București, părinți Tiberiu și Elvira Gabroveanu, maternitatea Polizu.

Lavinia sorbi câteva înghițituri din cafea și își aprinse țigara. Nu renunțase la țigările clasice care pentru cei din jur puteau fi destul de neplăcute, trase de câteva ori cu sete și printre rotocoalele de fum o privi pe Zoica.

— Știi ce vrei să mă întrebi. Au murit amândoi într-un accident de mașină pe Valea Prahovei, într-o iarnă cu multă zăpadă. Erau singuri în mașină. Adoptia a făcut-o mătușa mea, sora mamei, care e stabilită de mulți ani la Ploiești. Pe ea poți s-o întrebi de ce i-a trebuit atâta timp până să te caute. Câteva luni mi-au trebuit și mie, dar e o altă poveste.

Pierdută printre ceilalți

Seara, înainte de a răsuci cheia de două ori, pregătită de culcare, se simțea cea mai singură și cea mai tristă fată de pe pământ. Soarta o adusese înapoi la nukul bătrân sub umbra căruia se ascunsese de atâtea ori în copilărie. Își amintea cum la un moment dat îi spânzuraseră de crengile lui vânjoase un leagăn din care, cu capul lăsat mult pe spate, privea lumea răsturnată și cerul înalt al amiezilor de vară. Își amintea mirosul de dudă coaptă, tăvălită prin țărână, gălăgia cu care rațele și găștele o trezeau dimineața devreme. Șapca de ceferist a tatălui, uitată de mult timp în cuierul din bucătărie, era singurul semn al trecerii unui bărbat prin viața sa de copil. Ar fi vrut să și-l amintească altfel decât în fotografia alb - negru decolorată de timp, lipită împreună cu altele pe o coală albastră de hârtie și prinsă într-o ramă de lemn. Ar fi vrut să și-l amintească altfel decât ca pe o absență. Așa cum pe maică-sa și-o amintea în orice lucru pe care-l atingea și care rezistase timpului până acum. În orice ungher al casei sau al curții s-ar fi uitat o vedea făcând sau zicându-i ceva. Tac-tu ăsta e un om închis, îi scoți vorbele cu cleștii din gură, cum m-a potrivit pe mine Dumnezeu cu el, să-mi sără sufletu', nu alta. Așa o auzeam zicându-i, când era copleșită de poveri și el nu era. Era la muncă, era la câmp, sau nu era în apele lui.

Când a intrat pe poartă, după mai bine de șapte ani de la ultimul parastas al maică-sii, avea un fel de teamă amestecată cu o speranță nelămurită, de parcă în acești ani ar fi fost posibil să se întâmple ceva miraculos și să-i găsească pe amândoi stând în fața casei, ca atunci când venea de la facultate, unul îngândurat

și altul cu inima deschisă și gata să-și îmbrățișeze copila. Sentimentul care o mânase din nou spre satul ei fusese unul de renunțare la tot și de salvare. Parcă s-ar fi eliberat de toate barierele care o țineau legată de prea mulți oameni, instituții, minciuni, convenții, se săturase de toate, încercase orice, dar nimic nu mai mergea și atunci singurul loc din care nimeni n-o putea da afară, nu puteau revendica nimic, era căsuța ei de la țară. Nu avea nevoie de nimic, doar să ia o pauză, să stea pur și simplu, să se oprească din alergătură. De ar fi pierdut absolut tot și tot i-ar mai fi rămas ceva: căsuța de la țară. Obosită de ani, părăsită, încremenită în timpurile în care ai ei o ridicaseră cu multă sudoare, acum era ca o epavă pierdută în larg, așa cum era și ea. La cei 48 de ani simțea nevoia să pună punct, să stea pe loc o clipă.

Când îi povestise Nușei ce avea de gând, aceasta reacționase prompt: nu ești normală, te-ai saturat cu binele, vrei să-ți iei lumea în cap, acum când ești în plină ascensiune profesională? Ascultă la mine, fato, vei regreta amarnic, lumea nu stă pe loc, nu așteaptă după smiorcăielile tale. Te crezi de neînlocuit? Înseamnă că n-ai înțeles nimic din ce se întâmplă în lumea asta. Poate nu mai vreau să fac asta, îi răspundea ea, mai sunt și alte lucruri care-mi plac pe lumea asta, poate am nevoie de o perspectivă nouă ca să pot continua. Așa, în halul în care mă aflu, nu mai pot funcționa, deja mă cert cu lumea, încurc termenele, mă simt mereu sufocată, nu mă pot concentra pe ceva și de aia sunt mereu nemulțumită de tot, de mine în primul rând... nu mai pooot, înțelegi? Nu știi dacă tu realizezi ce înseamnă să nu mai poți !

*

De la o zi la alta în casa și în curtea cândva părăsite, apăreau lucruri noi: o stropitoare în culori vesele, un suport de rufe, o cratiță nouă, niște cești de cafea, cârlige de rufe. Ștefania le